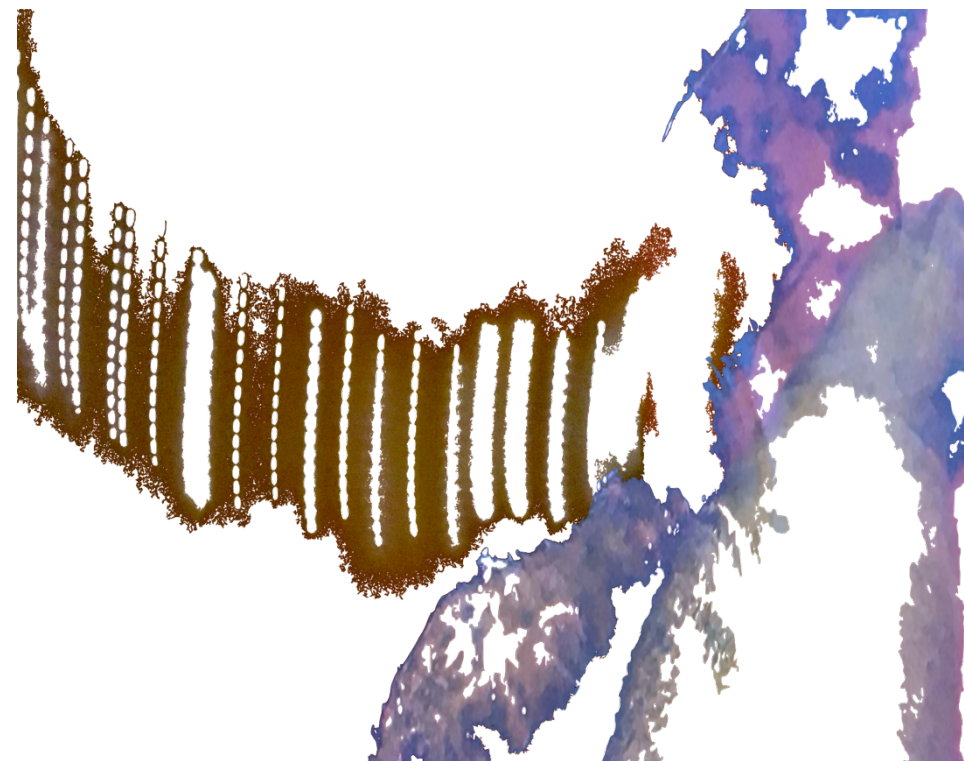

KARANTÆNETID

- en scrapbog under nedlukningen 2020

Onsdag d. 11. marts 2020

Har lige afsluttet et projekt på Sydkysten Gymnasium i Ishøj med Lars og Mette. Vi har de forgangne uger været ude på forskellige gymnasier rundt omkring på Nord -og Østsjælland for at dele en kunstnerisk praksis, vi har arbejdet på i tre år. I arbejdet indgår bl.a. med nogle trådløse høretelefoner, som eleverne skal bruge i undervisningen, samt ret meget nærkontakt. Høretelefonerne bliver sprittet godt af den dag.

Efter undervisningen pakker vi sammen og snakker om alle de praktiske ting, vi skal nå at ordne inden weekenden, hvor vi skal spille forestilling sammen.

Om aftenen er der pressekonference. Jeg sidder i min stue og ser fjernsyn. Max er ude og spille bordtennis. Statsministeren, Sundhedsministeren, direktøren for Sundhedsstyrelsen og Udenrigsministeriet samt politichefen lukker Danmark ned i to uger. Det sker cirka kl. 20.20. Jeg snapchatter med min venindegruppe ("pruttegruppen" er vores utilgiveligt pinlige gruppenavn) undervejs. Vi synes alle, det er helt vildt surrealistisk.

Max er ikke helt opdateret på situationen. Han tager hen til REMA 1000 på Nørrebrogade efter træning og bliver mødt af en kø, som starter ude foran butikken. Folk hamstrer toiletpapir og frysemad. På tysk hedder at hamstre 'Hamstern'.

Torsdag d. 12. marts 2020

Første nedlukningsdag. Alt i min indbakke er ét stort spørgsmålstegn. Afventende.

Op af formiddagen bliver vores forestillinger i den kommende weekend aflyst. De spørger os, om vi vil spille på et andet tidspunkt. Det vil vi gerne.

Bliver nervøs over kontrakter og aftaler og penge. Melder mig ledig på Jobnet.

Skriver til de samarbejdspartnere, som jeg skal arbejde med de næste par uger. Vi snakker om løsninger og bliver enige om at vente og se, hvad der sker.

Har det frygteligt over, at der er en del af mig, som synes, det er lidt fedt. Lidt spændende.

Fredag d. 13. (m)art(s) 2020

Melder mig af Jobnet igen. Min løn bliver alligevel udbetalt i marts måned, takket værd en god kontrakt. Ting bliver aflyst, rykket, udskudt. Jeg tænker at melde mig ledig sidst på måneden, og føler mig virkelig privilegeret.

Er det dårligt vejr? Er det måske stormvejr? Datoen taget i betragtning kunne der godt foregå et eller andet grusomt – udover corona selvfølgelig. Nå ja. De danske grænser bliver lukket ned. Det virker lidt vildt.

Det er som om, at solen begynder at skinne uafbrudt det øjeblik, Mette Frederiksen lukker Danmark ned.

Weekenden d. 14+15. marts 2020

SMS fra Lars. Vi skulle have danset sammen og vist vores interaktive danseforestilling 'Med kroppen på opdagelse', som vi har arbejdet på og turneret med i knap tre år. Det skulle have været vores sidste, afsluttende forestilling sammen, inden at gruppen skulle brydes op.

Dagene begynder at flyde mere og mere sammen.

Den første uge føles lidt om en forlænget ferie. En unik tid, hvor Max og jeg ompotter, drikker kaffe, sorterer (hans) tøj og ordner småting.

Får mails fra arbejdsgivere, aftenskolekurset, kollegaer og arbejdsorganisationer med aflysninger, virtuelle mødeplatforme, nye datoer, initiativer, som jeg forsøger at rykke på.

Laver et arbejdskompendie med opgaver og øvelser til de gymnasieelever, jeg skulle have undervist.

Zoom er det nye.

Gåture er det nye.

I slutningen af første uge opfordrer min søster mig til noget, som bliver det absolutte omdrejningspunkt for mig i meget, meget lang tid....

Morgensang med Phillip Faber på DR1

- elsker det

Disse sange, blandt mange andre, får mig til at græde:

Hvad var det dog der skete

Tekst: Kaj Munk / Musik: Egil Harder

1. Hvad var det dog der skete?

Mit vinterfrosne hjertes kvarts
må smelte ved at se det,
den første dag i marts.

Hvad gennembrød den sorte jord
og gav den med sit sølvblå flor
et stænk af himlens tone?

Den lille anemone,
jeg planted dér i fjor.

2. På Lolland jeg den hentede,
et kærtegn fra min fødeø.

Så gik jeg her og ventede
og tænkte, den må dø;
den savner jo sit skovkvarter,
sin lune luft, sit fede ler;
i denne fjendske zone

forgår min anemone,
jeg ser den aldrig mer.

3. Nu står den der og nikker
så sejrssæl i Jyllands grus,
ukuelig og sikker
trods ensomhed og gus,
som om alverdens modgang her
har givet den et større værd,
en lille amazone
og dog min anemone
som søens bølge skær.

4. Hvad var det dog der skete?
Mit hjerte koldt og hårdt som kvarts
det smelter ved at se det
den første dag i marts.
Jeg tænkte: "Evigt skiltes ad
min sjæl og glæden", da jeg sad
i vint'rens grumme done.
Nu gør min anemone,
mit hjerte atter glad.

5. For denne rene farve
den er mig som en vårens dåb,

den la'r mig nyfødt arve
en evighed af håb.
Så bøjer jeg mig da mod jord
og stryger ømt dit silkeflor,
en flig af nådens trone.
Du lille anemone,
hvor er vor skaber stor!

Du kom med alt det, der var dig

(Tekst: Jens Rosendal / Musik: Per Warming 1981)

Du kom med alt det, der var dig,
og sprængte hver en spærret vej,
og hvilket forår blev det!
Det år, da alt blev stærkt og klart
og vildt og fyldt med tøbrudsfart
og alting råbte: lev det!

Jeg stormed ud og købte øl,
ja, vint'rens gamle, stive føl
for ud på grønne enge.
Og du blev varm og lys og fuld,
og håret var det pure guld

som solen - skjult for længe.

Og blomster åbned sig og så,
at nu blev himlen stor og blå
og stunden født til glæde.
Din næve var så varm og god,
og du var smuk og fuld af mod,
så smuk, jeg måtte græde.

Vorherre selv bød ind til fest.
Der sad vi hver benovet gæst
i kærlighedens sale
med øjne, undrende og blå,
vi bare så og så og så
og slugte livets tale:

At livet det er livet værd
på trods af tvivl og stort besvær
på trods af det, der smerter,
og kærligheden er og bli'r,
og hvad end hele verden si'r,
så har den vore hjerter.

Tusind stykker

Anne Linnet

Man si'r at over skyerne er himlen altid blå
Det kan være svært at forstå når man ikke kan se den
Og man si'r at efter stormens pisker kommer solen frem
Men det hjælper sjældent dem der er blevet våde

For når vennerne forsvinder
Og når livet er betrængt
Ser man alt med ganske andre øjne
Man øver sig og bliver langsomt bedre til at se
Og skelne mellem sandheder og løgne

Man siger jo at det der sker er altid godt for noget
Og troen har vi fået for at bruge den
Man siger så meget men ved så lidt når angsten tager fat
Og sjælen mærker illusioner briste

For når vennerne forsvinder
Og når livet er betrængt
Ser man alt med ganske andre øjne
Man øver sig og bliver langsomt bedre til at se
Og skelne mellem sandheder og løgne

Alting kan gå itu
Et hjerte kan gå i tusind stykker
Kaldte du mig for ven engang
Så er jeg her nok endnu...

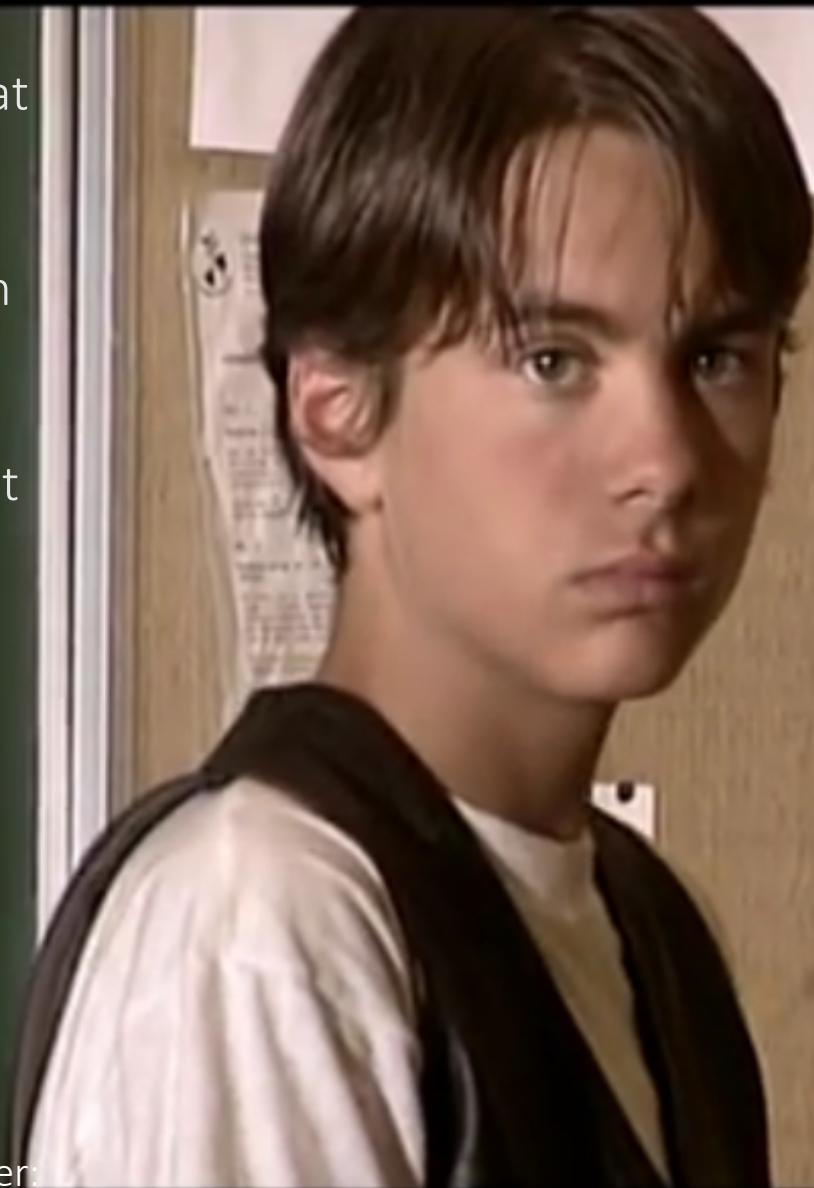
Morgensangen betyder, at jeg snakker med min familie hver morgen, hvor vi samles på FaceTime, synger og snakker om dagens coronatal, "folks dårlige opførsel" (særligt min far ligger og spionerer i busken og tjekker, om folk er på deres pind), restriktioner, bekymringer og hverdagsglæder. Aldrig har jeg haft så meget kontakt til min familie som nu. Men jeg begynder at føle, at de er længere væk end nogensinde før. Planen er, at jeg skal hjem til Odense i weekenden d. 22-23. marts, men mine forældre synes ikke, det er en god idé. Vi må nok helst undgå for meget kontakt, for hvad med mormor, og hvad med Lærke, som er højgravid? Og jeg forstår det jo godt. Jeg savner dem bare.

Det er et dilemma mange står i. For selvom vi kan tælles på syv fingre, når den tætteste familie er samlet, så er der en chance for, at man er smittebærer, og man ved jo aldrig, og man skal tage sine forholdsregler, vise samfundssind og holde afstand. Min familie kører klart efter 'jeg-går-ikke-på-kompromis-med-sikkerheden-Karin'-princippet (et berømt citat, min far sagde til min mor, da de købte barnestol til bilen til deres første barnebarn. Her kan man så undre sig over, hvor ens eget barnesæde blev af i start 90'erne), så den står på fuldkommen isolation hjemme hos mine forældre. Ingen må komme ind på matriklen. De handler over Nemlig.com, og går deres fire kilometer så tidligt om morgenen som muligt, så de ikke møder en sjæl på vejen. Min far går efter sigende i en to-kilometers bue udenom en evt. forbipasserende.

Vi sender billeder til hinanden af vores aftensmad, involverer hinanden i de mest banale hverdagsprojekter, som jeg normalt ikke ville have skånet dem/mig selv for. Men det er hyggeligt, og det får en form for struktur i en ellers opløst hverdag, hvor dagene går med bagning, vask, rengøring, kontorarbejde, løbe/gåture i Søndermarken – som jo alt sammen er dejlige ting – men i længden også lidt ensformigt. At mødes om sangen, om en fælles aktivitet, gør mig glad. Det løfter min dag og minder mig om vigtigheden i at have nogle mennesker i sit liv, man gør noget sammen med. Og selvom jeg at da sidder der i stuen og føler mig fjollet og - afhængigt af sangen - smånationalistisk, så er det ikke så meget sangen i sig selv, men handlingen, som er det essentielle. Det minder mig om, hvorfor at kunst og kultur er sådan en vigtig brik i samfundet, og hvorfor poesi, musik, bevægelse, ord, symboler, farver og historier er med til at skabe sammenhængskraft i et demokrati. Noget som kirke -og kulturministeren heldigvis også finder ud af efter to-tre uger inde i nedlukningsperioden efter massivt pres fra kulturbranchen og kulturordførerne på Christianborg.

Udover at skabe struktur, fører morgensangen også andre ting med sig...

Vidste du f.eks. at Philip Faber spiller Leslie i Bølle Bob-Filmen fra 1998? En information jeg har for meget tid til at dykke ned i.

Link til hele filmen her:
https://www.youtube.com/watch?v=E_jYuD_eh0c

Liste over serier, film og dokumentarfilm set mellem uge 12 og 16
I prioriteret rækkefølge:

1. SEX EDUCATION (Netflix)

2. Victoria (Filmstriben)

3. I miss you I love you I hope I see you before I die (CPH:DOX)

4. Princess Mononoke (Netflix)

5. Songs of Repression (CPH:DOX)

6. Bitter Love (CPH:DOX)

7. Tiger King (Netflix)

8. Nausicaä of the Valley of the Wind (Netflix)

Fredag d. 20. Marts 2020

Virtuel margretheskål afprøves for første gang.
Vi er i alt seks personer fordelt på tre computere.

Vi er opdelt i to grupper.

Jeg er på hold med Søren på den ene skærm,
og Marco på den anden.

Vi spiller med den originale rækkefølge:

1. Beskriv med ord og krop
2. Beskriv kun med ét ord og krop
3. Beskriv kun med krop/gestikulation

Det fungerer overraskende godt.

Vi hænger ud i tre timer.

Vi leger også "gæt en ting på skærmen", hvilket
går ud på, at man finder en genstand,
som man holder meget tæt på skærmen og/eller
langsomt fører ned foran skærmen,
og så skal de andre gætte, hvad det er for en ting.

Jeg går walk'n'talks med: Nanna, Troels, Sebastian, Sandra, Emilia, Meleat, Mikkel, Mette, Alma, Lars

Jeg er hjemme hos: Troels, Nanna og Snorre

Jeg mødes på afstand i park med: Søren, Quim, Fie og Marco

Jeg er på Zoom med: Tyskholdet (om tirsdagen) og Nanna, Snorre, Karis, Ingvild, Meleat, Sandra, Isolde, Olivia, Stine og Emilia (om torsdagen)

Jeg taler i telefon/FaceTimer/Skyper med: Mor, Far, Lærke, Anja, Sia, Mormor, Sofie, Nanna, David, Troels, Sebastian, Lars, FTF-A, Kasper fra Kropsværkstedet, Loa, Emilia, Snorre, Unne, Ingvild, Mette, Søren, Tali, og Metropolis-teamet, muligvis flere. Så langt kan jeg ikke spole tilbage i min opkaldsliste.

I konstant samme rum med: Max (og nej, det er ikke en hund)

Tænder fjernsynet, stigende dødstal i Italien, i Spanien, i USA, i Frankrig. Udgangsforbud, bøder, militærstatslige tilstande. Tanks kører kister ud af Norditalienske landsbyer, folk har ikke sygeforsikring, ledigheden stiger med seks millioner mennesker på en uge, økonomi og markedsudsving, og mennesker før penge, eller penge før liv, Donald Trump er præsident i år 2020, og det sidste jeg minder mig selv om, inden jeg går i seng, er, at jeg skal være taknemlig for, at jeg ikke er amerikaner, verden er det vildeste sted i denne galakse, og om jeg begriber, hvordan det hele kom så vidt og så pludseligt. Selvom det ikke var pludseligt, selvom nogle forudså noget lignende, havde varslet og spøgt, så fatter vi mennesker alligevel ikke helt, at vi er dødelige og skal tilintetgøres på et tidspunkt, vi ved bare ikke af hvad. Det er en overførsel, en besked, fra en art til en anden til os, som starter en lavine af nedlukninger og kropsisolationer og alverdens ballade, og vi bliver mindet om, at det ikke er alle, som kan klare det, og at vi skal passe på hinanden, og sætte vores behov til side, så vi kan hjælpe dem, som har brug for hjælp, og vi kan ikke lade som om, at det ikke vedrører os, det vedrører os alle, og vi mister alle jobs, bliver sendt hjem, eller bliver sendt ud i det ukendte terræn for at hjælpe til. Vi bliver bevidstgjorte, vakt til live, rystet sammen, mindet om at alting er foranderligt og i bevægelse, og det er jo det smukkeste billede på alt det, der sker omkring os, en dans, hvor vi plejer at krydse og betræde og passere hinanden ubekymret, og nu danser vi alene, og jorden er gået i stå på sådan en fin måde. Boris Johnson kommer på intensiv, Prins Charles og Tom Hanks er smittet, og folk fatter, at alle kan få det lort, og nogle særlige samfundsgrupper arbejder i døgndrift, og jeg tænker, at det jeg laver alligevel, ikke er så vigtigt. Jeg redder ikke mennesker, jeg udretter ikke det store i denne verden, udover at holde mig i ro og ikke røre ved for meget og for mange, jeg gør ikke oprør og jeg beklager mig ikke, med nyder i mit stille sind, at nogen i verden har taget en beslutning for mig – for en gang skyld kan jeg ikke selv bestemme, hvad jeg render rundt og laver, og det er den største befrielse af dem alle.

*dette udsnit kan høres indtalt af Nanna. Hun forsøger at læse det op som Clement Kjærsgaard.

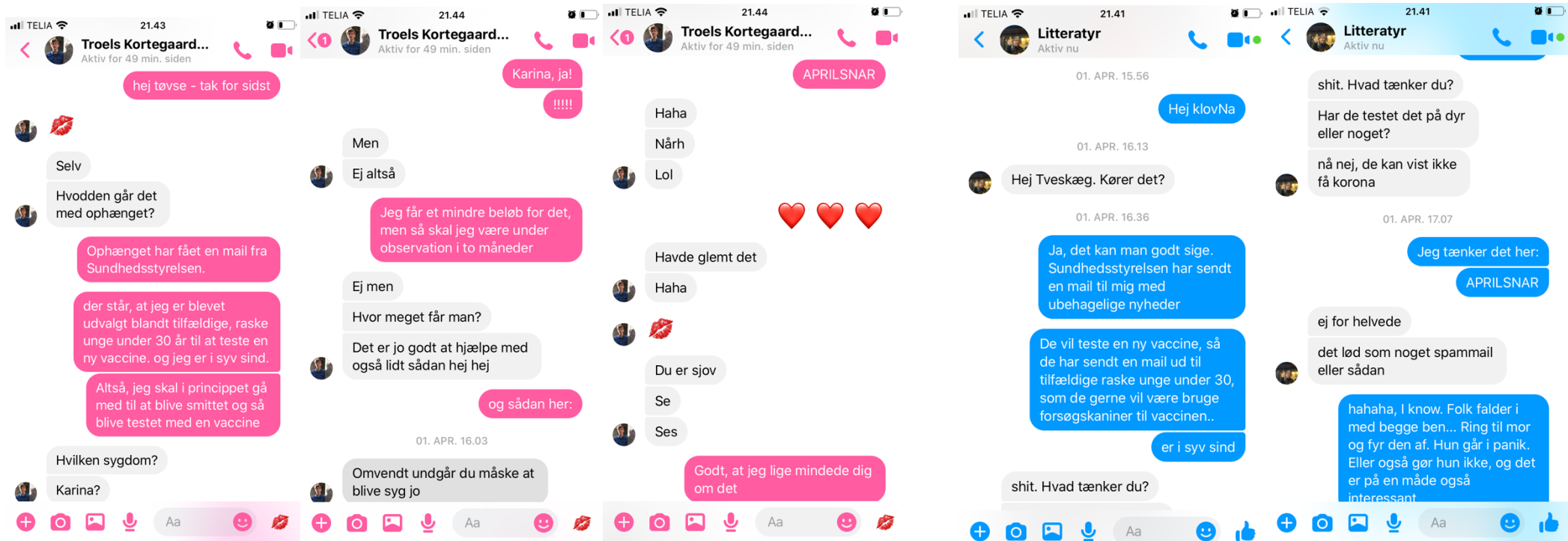
Hjemmelavet pizza – det tog 24 timer at forberede pizzabunden, og det var det hele værd - og Fællessang hver for sig på DR1

Onsdag d. 1. april 2020

Min absolut yndlingsdag på hele året.

Starter dagen med at bilde Max ind at Angela Merkel er blevet testet positiv med COVID-19, og han begynder næsten at græde. Den er klart over stregen, men så er bundniveauet lagt. Efterfølgende får jeg adskillige mennesker i fælden med en mere raffineret aprilsnar:

Sidst på dagen bilder jeg min søster ind, at de uddeler bøder i Tyskland, hvis man laver en corona-relateret aprilsnar. Lidt meta. Dybt inde er jeg virkelig en plattenslager.

~~Hamburg 19.05~~

Vask kl. 16 ✓

Lørdag

4

~~Hamburg~~

Furve hår

Søndag

5

Måske start
et skenderi med Max ✓

Palmesøndag

~~Hamburg~~

Påsken 2020

Max og jeg skal på vores første rigtige ferie sammen. En ferie, som ikke er arrangeret efter noget arbejdsrelateret. Som dengang Max besøgte mig i Barcelona efter en turné. Eller de dage i Porto, hvor jeg kom ned og så Max' forestillinger. Vi skal på en tur, som jeg har glædet mig enormt meget til. Bustur til Krakow. Polens Paris. Vi skal slentre rundt i Krakows gader, drikke polske øl, besøge Auschwitz (måske ikke så hyggeligt, men ikke desto mindre en særlig oplevelse), se på smukke kirker, spille spil og opleve en ny by sammen. Noget vi sjældent gør.

Det står klart allerede i midt-marts, at turen selvfølgelig ikke bliver til noget. Hele Europa er lukket ned, og i påsken er det ekstra vigtigt, at folk opfører sig ordentligt og overholder samfundskontrakten – ellers bliver nedlukningen forlænget. Myndighederne mener, at smittekurven topper i påsken, og derfor venter hele landet i spænding på at se, om der måske er lys forenden af tunnelen. Generelt opfører folk sig ret eksemplarisk. Gid dette vil fortsætte, når foldboldstadier åbner igen.

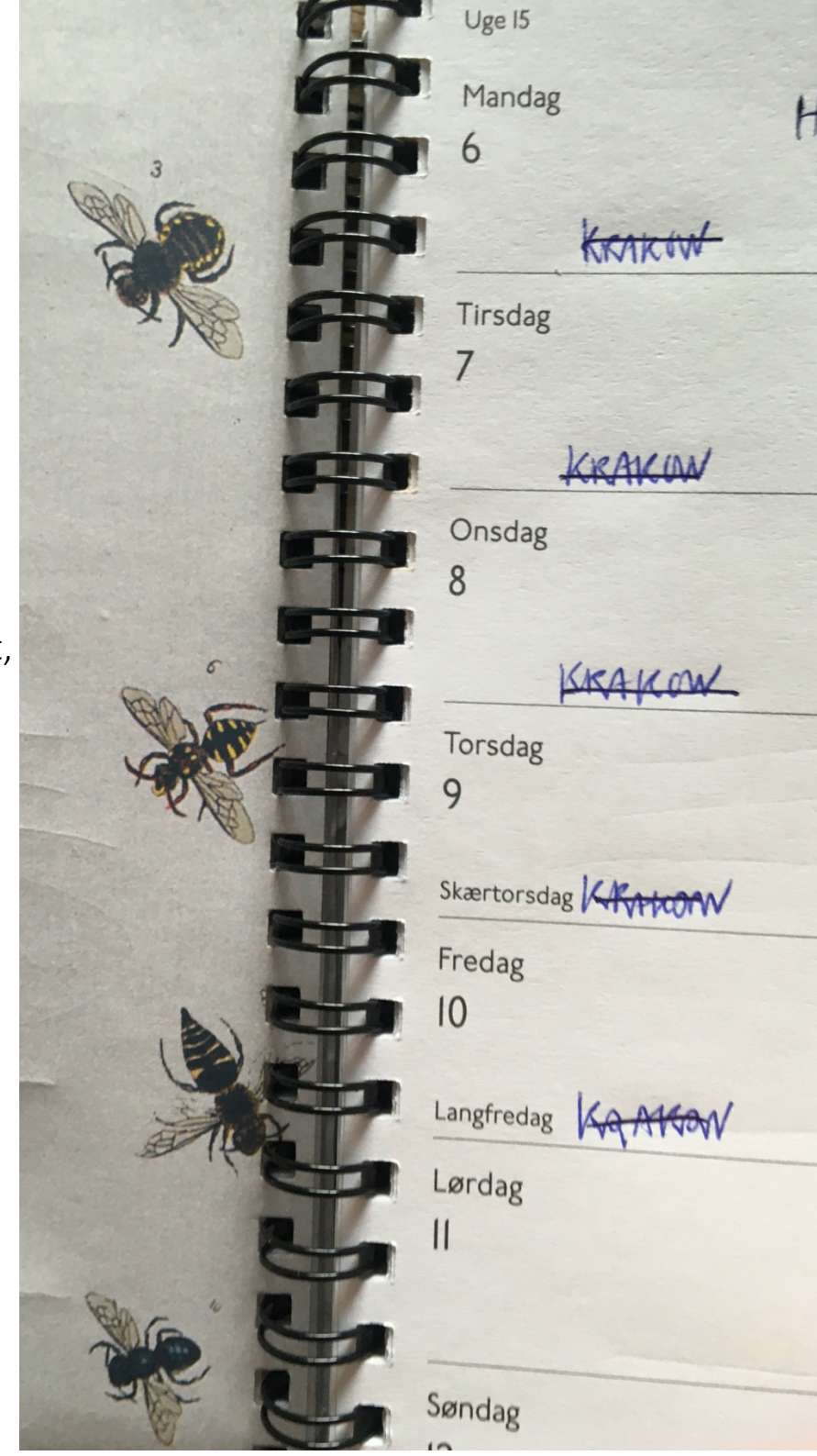

Foto: Første og andet billede fra venstre er fra et dyreprogram vist på DR1 taget d. 4/4 2020 (mine forældres bryllupsdag, som min søster og jeg glemte, hvorefter vi købte – af dårlig samvittighed - en afsindigt dyr gave til dem, som blev leveret samme dag med posten), og det sidste er et billede af Mette Frederiksen taget af min fjernsynsskærm d. 5/4, dagen før forlængelsen af nedlukningen.

Mandag d. 6. april 2020

En mavepuster af dimensioner. Jeg rammes af frustration og rastløshed. Selvom at tallene ser lovende ud, og sundhedsvæsenet kan følge med, så bliver nedlukningen forlænget til og med 10 maj. Dog kan børnehaver, dagplejer og de mindste skoleklasser starte op igen efter påske, så deres forældre kan få arbejdsro.

Alle større kulturarrangementer, festivaler, store forsamlinger er aflyst frem til og med august. Det er hjerteskrærende for en branche som i forvejen bløder, og alle de ting, som samler mennesker og som skaber en fælles oplevelses -og forståelsesramme bliver aflyst. Heartland Festival, SPOT, North Side, Tinderbox, CPH Stage, Folkemødet på Bornholm, Roskilde Festival, CPH Jazz Festival, og alle mulige andre og mindre festivaler, arrangementer, oplæsninger og forestillinger bliver aflyst, og jeg kan skyde en hvid pil efter den sommerferie, jeg nøje har tilrettelagt. Barsedåbene er aflyst, og jeg venter bare på at Frederik og Maries bryllup bliver aflyst (købte mit outfit til den fest for over et år siden!)

Jeg bliver ked af det på kulturens vegne. Jeg bliver ked af det på mine kollegaers vegne. Jeg bliver trist over at tænke på alle de frivillige ildsjæle, som har knoklet i alle mulige foreninger for at få deres event stablet på benene, og som kan se frem til ingenting. Højst en hjælpepakke måske.

Det er også dagen, hvor jeg ikke bebrejder mig selv for at drikke på en hverdag.

Alt
med
måde

naturligvis

Det samme kan man sige om Rasmus Andersens friske tilbud inde på denne køb/salg -og bytte-side.

2 minutter efter at Mette Frederiksen aflyser alle koncerter og festivaler sommeren over, smækker han dette slagtilbud op.

Rasmus Andersen ▶ køb / salg og bytte gruppen i Odense

21 min. •

2.stk Rock Under Broen

1000 kr. • 5290

SEND BESKED

Onsdag d. 9. + Skærtorsdag d. 10. april 2020

Sætter mig ind i et S-tog for første gang siden nedlukningen. Tager til Rågeleje for at besøge Sebastian, som har isoleret sig i et sommerhus. Jeg knuger håndspritten tæt ind til mig, og spritter mine hænder af ved hvert stop, selvom der ikke er en sjæl i vognen. Dørknappen åbner jeg med albuen.

Der er frisk luft i Rågeleje – og tydeligvis mange Københavnere som har et sommerhus, de skal ud til. Der er crowded i REMA 1000. Men Sebastian og jeg spritter godt af og holder afstand. Vi laver god mad. Snakker om alle de ting, som har ændret sig på så kort tid; om smittespredning, de mest udsatte, sygehuspersonalet, USA og om de erhverv, hvor man er i tæt kontakt med andre mennesker. Vi taler om chancen for at gentænke og omstrukturere nogle ting, som i virkeligheden burde have været ændret for længst. Bl.a. måden vi forbruger på, måden vi behandler naturen på, og måden vi værdisætter ting på.

Vi går 20 kilometer rundt om Tisvildeleje Hegn. Et naturfredet område, hvor vi holder en pause på 10 minutter ved Asserbo ruin. Vi har ikke vand med på turen. En begynderfejl. Jeg tager hjem fra Rågeleje, mættet af frisk luft og samtaler. Jeg ringer til min mormor, og savner hende mere end nogensinde før.

Søndag d. 12. april 2020 (Jesu opstandelse)

På påske picnic med Søren, Quim, Fie og Marco. Er for første gang på Sydhavnstippen, hvilket er, taget mine år i København i betragtning, lidt ringe. Det er et fedt sted.

Vi har medbragt kaffe og hjemmebagt brød og påskeæg, som vi gemmer i græsset og skal finde med bind for øjnene, og Marco har medbragt minihøjtalere, mens Søren mener, at vi skal lytte til fulgene, nu når vi er i naturen.

Det føles uvirkeligt at være samlet med så mange på én gang. Vi skal lige finde ud af at konversere igen, indstille vores sociale kompas.

Jeg føler mig heldig og mærkeligt fyldt op, da vi kommer hjem.

Jeg beslutter mig for at strukturere mine dage lidt mere. Måske går jeg i panik over, at der vil gå lang tid før, jeg kan arbejde ordentligt og se mine venner og kollegaer igen. Omkring og efter påske tager jeg løbende i studiet med Max for at arbejde.

1. Yvonne Rainers stoledans som Max lærte under en produktion sammen med resten af Weld Company i 2018. For en gang skyld jeg er den langsomme af os to:

<https://www.youtube.com/watch?v=mm5xHw-rcTc>

2. 44 sec. En simpel frase bestående af forskelligt, sammensat materiale.

<https://www.youtube.com/watch?v=Pn4hD16vEtE>

3. A duet and a task. Forskellige scores som Max' kollega har sendt til ham. Vi forsøger at fortolke dem.

<https://www.youtube.com/watch?v=Oe-IUIv-we0&feature=youtu.be>

SCORES, JEG LAVER I LØBET AF NEDLUKNINGEN

Man skal være min. to personer til de to første danse

THE FORBIDDEN

Gå rundt i rummet, hånd i hånd. Når den ene giver slip på sin partners hånd, lukker partneren øjnene og står stille. Den, som har givet slip på hånden, danser en solo. Den kan være kort eller tage lidt tid. Når man er færdig med sin solo, tager man fat i sin partners hånd igen, og man fortsætter med at gå rundt i rummet. Byt efter behov. Gør det til en lang sang eller flere korte musiknumre.

FOR NOW, THE SILLY BOUNCH

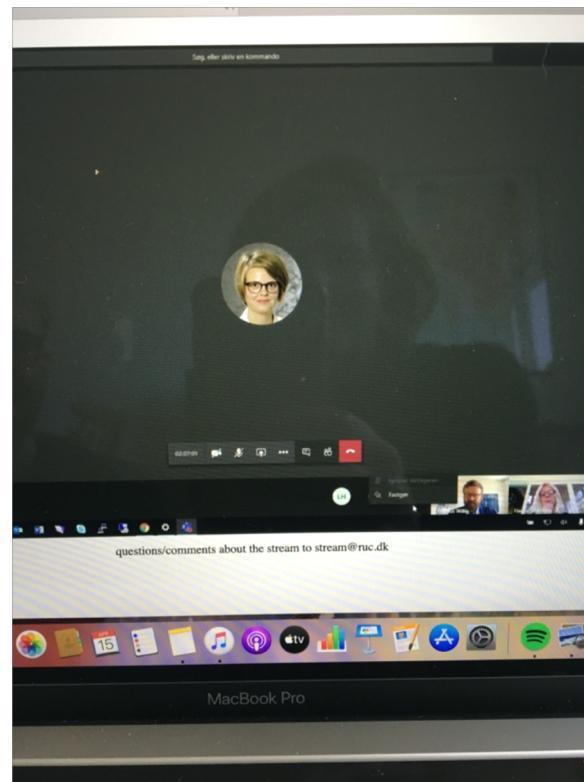
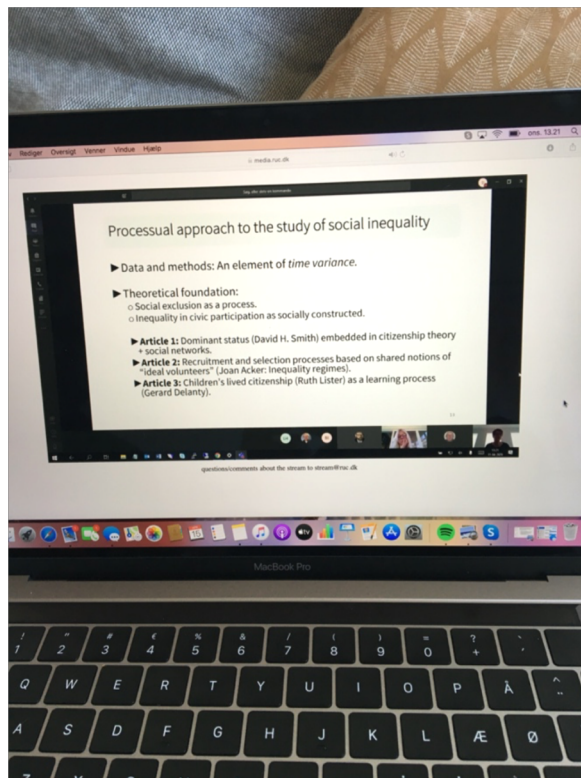
Find et musikstykke, der har en fast puls og rytme.

Stå overfor hinanden. I må kun bounche. Følg musikkens puls og bouch til rytmen. Man kan flytte sig til højre eller venstre, men i den samme statiske position, som man boucher i. Leg med at følge hinanden eller bevæg jer forskudt. Gør det til hele musiknummeret.

GO, NOT ANYWHERE

Bevæg dig, uden at bevæge dig i nogen bestemt retning. Skift tempo ind i mellem.

Min absurd seje søster, som har været tre år, en dårlig arbejdsplads og en barsel om at færdiggøre sin Ph.d., og hun forsvarer sin afhandling onsdag d. 15/3 2020 under ret specielle højgravide og virtuelle forhold. Hendes afhandling bliver selvfølgelig indstillet til godkendelse. Tillykke, Lærke. Det er virkelig flot.

I år er jeg
vidne til
foråret

bliver kvalt, eller ens organer sætter ud. I det mindste var du ikke alene.

...

Mennesker dør på de mest utrolige måder. En sommerdag i 1993 var advokaten Garry Hoy i gang med at vise en flok studerende rundt på sit advokatkontor i Torontos finanskvarter. Da de nåede til det lille mødelokale lavede han det samme trick, som han plejede, når der var rundvisninger: For at vise at vinduerne skam var brudsikre kastede han sin 74 kilo tunge krop imod ruden. Glasset holdt rigtig nok til sammenstødet, men vinduesrammen fløj ud af bygningen, og Gerry Hoy styrtede i døden fra 24. sal.

»Det ene øjeblik er du i båden, det næste øjeblik er du i vandet,« som Susan Sontag skrev, da hun blev diagnosticeret med brystkæft.

Jeg har læst, at rockguitaristen Leslie Harvey døde af et elektrochok live på scene i 1972, da han lagde sine våde hænder på en mikrofon uden jordforbindelse. Døden venter overalt.

Jeg lavede engang en lille artikelserie, hvor jeg ringede og spurgte folk, hvordan de ville dø, hvis de selv kunne vælge. Rane Willerslev ville gerne ædes af en bjørn, men ellers var svarene håbløst uopfindsomme alle ville helst tage billetten hurtigt og stille. Selvfølgelig

En uddrag fra en tekst skrevet af Informations Europa korrespondent, Christian Bennike. Det er et personligt brev til hans far, som døde for 10 år siden.

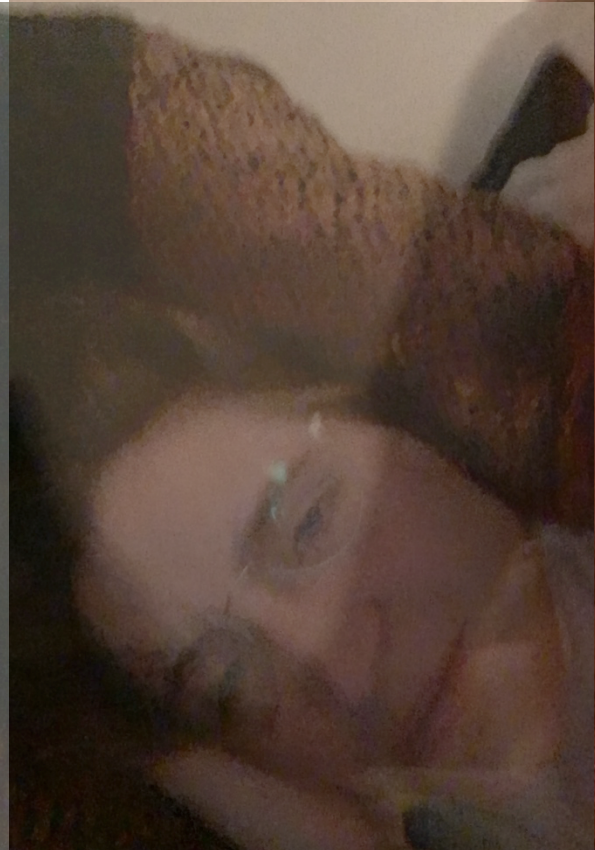
Jeg får kuldegysninger af at læse dette udsnit.

Læs hele brevet her
<https://www.information.dk/moti/2020/04/ti-aar-siden-laerte-doeden-forstaar-viden-goer-ved-livet>

Tak fordi du skrev et brev, der gav mig kuldegysninger.

Selv bygninger har kroppe

Fredag d. 17. april 2020

Jeg mødes med Mikkel,
min gamle gymnasieven,
som blev hentet
hjem fra Hawaii af forsikrings-selskabet.
Vi går en lang tur omkring Amager Fælled.

Vi har altid kunnet finde ud af at
snakke om de
allermørkeste afkroge,
vores følelsesliv, og om alle de tabuer
som tynger os,
og som gør os meget menneskelige.

Vi kan være følsomme
og ærlige
og dybt sarkastiske sammen.

Da vi passerer DR Byen,
forsøger vi at se vigtige ud

Jeg er stoppet med at tælle uger. Vi har været lukket ned i over en måned, og det giver mere mening at tælle måneder end uger og dage. Om 10 minutter ændrer verden sig igen, og jeg har vænnet mig til, at ting bliver aflyst eller udskudt. Og det er okay, for alle har det sådan. Jeg svinger mellem at være rastløs og mærkeligt udmattet til at have energi og håb og til at fokusere på ting, jeg normalt ville parkere i et hjørne. Jeg er tvunget til at have ekstraordinært meget tid med mig selv og mine tanker. Nogle gange er det okay. Andre gange er det udfordrende.

Selvom at COVID-19 sætter sine lidt kradse spor rundt omkring i verden, så opstår der alligevel nogle interessante ting, når fabrikker lukker, flytrafikken reduceres og generel menneskelig transport og aktivitet sættes på pause. Fulgene vender tilbage til Paris. Folk kan se Himalaya på 200 kilometers afstand. Jeg fortæller min mormor om de gode nyheder. Hun konstaterer tørt: Jamen, tingene hænger jo sammen, Marlene.

Artikel fra CNN

<https://edition.cnn.com/travel/article/himalayas-visible-lockdown-india-scli-intl/index.html>

Vores Vejr fra d. 23/4 kl. 18.30 (7:08 minutter inde i udsendelsen)

https://www.dr.dk/drtv/se/vores-vejr_181787

Vores Vejr fra d. 23/4 kl. 21.00 (9:30 minutter inde i udsendelsen)

https://www.dr.dk/drtv/se/vores-vejr_181945

Hvis du har siddet ned for længe:

https://www.youtube.com/watch?v=rFM2HRqPZ3A&feature=youtu.be&fbclid=IwAR3smvgAlFl7GCzHmMkNQcPxRNFb7769S_9xEj5FzrQf4mba5i10tzPI0PE

I slutningen af april

Min familie og jeg beslutter os for, at Max og jeg kan komme hjem til Odense d. 1. maj. Mine forældre vil hente os, hvis vi går i en form for karantæne en uge op til afhentningen. Efter påske er jeg mentalt begyndt at indstille mig på, at jeg gerne må se flere, bevæge mig ud i et lidt større omfang, og jeg har virkelig lyst til at udvide den sociale elastik. Men min familie er ret konsekvente. Min mormor får kun besøg af folk fra kommunen, og mine forældre begrænser deres besøg til et minimum. Det skærer i mit hjerte, at min mormor er så isoleret. Min mor fortæller os, at min mormors krop er begyndt at falde sammen, og at hendes øjne er begyndt at svinde ind. Hun ved godt, at vi bliver nødt til at passe på, og hun er klar over, at alt er lidt anderledes for tiden. Nogle gange har hun et klart øjeblik, hvor hun spørger: "Jamen, hvad er det for noget det her? Hvad er corona for noget?" Og så glemmer hun det fem minutter efter. Min mor forklarer hende, at det er ligesom den spanske syge. Min mormor kan huske de fleste begivenheder før 2018, selvom hun trods alt ikke levede under den spanske syge, men som barn af Anden Verdenskrig ved hun, at man bare må hænge i. Jeg synes egentlig, det er lidt overdrevet at sammenligne det her med Anden Verdenskrig, som mange refererer til. Vi er ikke i direkte krig. Der falder ikke bomber ned fra himlen. Vi har hverken rationeringsmærker eller totalt udgangsforbyd. Vi har gigantiske hjælpepakker, der sørger for, at de fleste faktisk nok skal klare sig. Jeg kan endda komme hjem til min familie og hænge ud med min niece, som om få uger bliver storesøster, og jeg får ovenikøbet dagpenge imens. Der er sket meget siden min mormor var barn og teenager. Jeg tænker tit på, hvor vildt et århundrede, hun har levet i, og hvor meget visdom der gemmer sig i hendes søde, rynkede folder. Jeg glæder mig til at se hende, og min mor og far, og Lærke og Anja og Sia, og den lille baby, som nok skal hedde Vilde. Endnu en stærk kvinde i rækken.

Sammen med 100 andre kunstnere engageres jeg i dette projekt:

<https://www.metropolis.dk/walking-copenhagen/>

En 12 timers vandrerperformance med 12 nedslag en gang i timen. Alene. På egen hånd i og omkring Storkøbenhavn.

Jeg går i tænkeboks.

Noget om savn

JEG SAVNER EVENTYR OG OPLEVELSER OG SMAGE OG SANGE FRA ANDRE KONTINENTER. Jeg savner at rejse, og blive klogere på verden og de mennesker, som bor i den. Jeg savner at lære noget af andre. Jeg savner at lære noget, som ikke foregår gennem mine høretelefoner. Jeg savner måder at blive transporteret på, som ikke giver mig ondt i maven. Jeg savner kompetente verdensledere i USA, Brasilien, Rusland, Saudi Arabien, Kina og Nordkorea. Jeg savner flere kvindelige ledere. Jeg savner opvågning og handling og bevægelse fra de magtfulde. Jeg savner det transparente og det tydelige. Jeg savner den rene luft, vi har nu, og som forsvinder hvis alt genstartes som før. Jeg savner omstilling. Jeg savner mening. Jeg savner fællesskaber, som ikke foregår på en skærm. Jeg savner at løbe i Frederiksberghave. Jeg savner at være i et fysisk rum med mange mennesker. Jeg savner teatrene, biograferne, scenerne. Jeg savner eventyr og oplevelser og smage og sange fra Spanien. Jeg savner mine venner. Jeg savner at give et knus. Jeg savner nogle af kaffebarerne. Jeg savner nogle gange restauranterne. Jeg savner et lån i banken. Jeg savner måder, hvor jeg ikke behøver at være afhængig af et lån i banken. Jeg savner ikke banker. Jeg savner selvdisciplin. Jeg savner solen, nu da den er væk. Jeg savner min hverdag, ikke som den var, men som den kommer til at blive. Jeg savner fremtiden. Jeg savner at planen holder, og at ting faktisk kommer til at ske. Jeg savner dage uden min computer. Jeg savner rejserne. Jeg savner samværet. Jeg savner at mærke min krop i bevægelse og forsvinde ind i det der rum, som er alt arbejdet og sliddet værd.

Onsdag d. 29/4 2020

Yahya Hassan bliver fundet død i sin lejlighed i Aarhus. Hans digtsamling fra 2013 er et af de værker, jeg har slugt på kortest tid. Fuldstændigt fabelagtigt, og så tragisk.

Martin Krasnik skriver en nekrolog

<https://www.weekendavisen.dk/2020-18/samfund/vi-har-tabt-ham-men-i-det-mindste-har-vi-haft-ham>

Det regner hele dagen. Og dagen efter.
Tak for din forstyrrende sande poesi.

Fredag d. 1. maj 2020

Mine forældre henter Max og mig. Det føles som den største begivenhed i syv uger. Jeg svinger et rødt tæppe ude på altanen, da de ankommer, for at sende en tanke til arbejdernes internationale kampdag, og Ma®x har lavet nogle meget hjemmelavede stofmasker, som vi kan beskytte os med. De fungerer ikke så godt.

Vi pakker bilen med kaffekværn, bønner, vasketøj og bagegrej. Da vi når frem, finder vi ud af, at vi har glemt kaffekværnen.

Jeg kan stadig finde ud af at køre bil.

Vildt at komme hjem igen. Alt er sprunget ud og står så friskt. Jeg kan trække vejret på en anden måde.

Du ringer, og din vaskemaskine er gået i stykker. Du ved ikke, at vi alle er samlet. Det er mors fødselsdag. Du sidder i din stol, og min mor siger til mig, at jeg skal forberede mig på, at du har ændret dig, og at det er gået stærkt. Det er gået rigtig stærkt. Jeg har ikke set dig i to måneder. Anja og jeg kører hjem til dig for at fikse vaskemaskinen, og min krop stivner, da jeg ser dig i stuen, og en klump samler sig i halsen, og mine tårekanaler aktiveres. Jeg vasker mine hænder grundigt inden jeg tager din hånd og kysser dig på hovedet. Du sidder sammenkrøllet i din stol, den højre side af ansigtet hænger, og din stemme har forandret sig. Du er forsvundet ind til ingenting. Din rollator står foran dig. Sidst jeg så dig, nægtede du at bruge den, nu kan du ikke gå uden. Jeg går ud i baggangen og forsøger at holde gråden tilbage og ordne din vaskemaskine. Anja tænder og slukker nogle kontakter, og intet virker. Den reagerer ikke. Og du mumler noget, og jeg forstår ikke, at det er dig, og at du er blevet så gammel, og Anja snakker med dig, mens jeg ringer til min mor og græder. 'Hun er bare blevet så gammel' siger jeg, inden at min stemme knækker, og tårerne triller ned ad kinderne. Jeg forsøger at trække vejret gennem næsen, og jeg drikker et glas vand, inden jeg går ind i stuen og forsøger at være løsningsorienteret og nøgtern. Skriver noget ned i din kalender. Jeg siger til dig, at mor nok skal ringe til en VVS'er, og at det hele nok skal gå. Jeg siger til dig, at jeg kommer på tirsdag, og at jeg er glad for at være hjemme igen. Jeg ved ikke, om du kan se, at mine øjne er hævet, og gråden undertrykkes så meget, at den kun akkurat kan ses i øjenkrogen. Jeg ved ikke, hvad du føler, eller hvordan det er at være i din krop. Jeg siger til dig, at det nok skal gå. Anja og jeg kører hjem. Jeg græder og græder og græder. Det vil ikke stoppe. Det er en stille gråd, der varer resten af dagen. Jeg blev bange og forskrækket. Jeg blev mindet om, at du en dag ikke er her mere, og at du jo har været her hele livet, så hvorfor skulle det ikke kunne fortsætte med at være sådan? Anja og jeg fortæller min familie, at der må gøres noget, og at du ikke kan sidde der og forsvinde. Uden nogen mennesker omkring dig. Uden nogen samtale eller kram eller kontakt. Når du nu absolut skal forsvinde, så skal det ske med værdighed. Jeg finder ud af, at jeg hader coronapandemien så forbandet meget. Og jeg elsker dig så forbandet højt.

ANDRE SOM OGSÅ STÅR HØJT PÅ KÆRLIGHEDSLISTEN I DISSE DAGE:

ODENSE UGE 19 (ved ikke, hvad en dato er mere)

Max og jeg hjælper til (lyder lidt som titlen på en af Totte-bøgerne).

Vi hjælper til i haven. Slæber jord, sår tomatplanter, persille, purløg, luger ukrudt. Bager brød i døgndrift. Spiser, sover, løber, cykler, leger med en 4-årig. Hvis ikke alt professionelt arbejde stod på standby før, så gør det i hvert fald nu. Jeg fokuserer kun på familien og huslige gøremål.

Lærke er hammergravid. Hendes termin er d. 6 maj. Hun er træt og stor og virkelig sej.

Vi ser **Min sindssygt sunde familie** på TV2, og vi håner dem og griner af dem, samtidig med at vi genkender os selv i det. Møder os selv i andre ekstremer.

Vi spiller spil og spiser god mad og snakker om mange løse ting, for det er nogle gange svært at have en dyb samtale, når Sia løber rundt i cirkler og vil lege gemme og se Paw Patrol.

Jeg er landet i det, jeg kalder hjem. Jeg er næsten bekymringsfri, tilbøjelig til at frygte at jeg aldrig kommer op igen, for jeg ligger så godt.

Liste over **bøger** jeg har læst, **serier** og **film/dokumentation** jeg har set i uge 17, 18, 19 og 20

1. **Unorthodox** (Netflix)
2. **Men Explain Things to Me** (af Rebecca Solnit)
3. **Rain** (Rosas / Anne Terese de Keersmaeker)
4. **Min mor siger** (af Stine Pilgaard)
5. **Min sindssygt sunde familie** (TV2)
6. **Love is Blind** (kunne ikke holde det ud, så slukkede efter første afsnit) (Netflix)

Fredag d. 15. maj 2020

VELKOMMEN TIL VERDEN, VILDE!
Jeg har ikke ord for, hvor meget vi har glædet os til at møde dig.

Du vejer 3900 gram og er 54 cm lang. Du er så fin.

Mandag d. 18. maj 2020

Samtlige legepladser i Odense og omegn er besøgt. Jeg hører mig selv gentage sætningerne: "Sia, kom her", "Nej, ikke lige nu, Sia" og "jeg gider ikke at lege med dig, hvis det kun er dig, der bestemmer". Føler mig på en måde umyndiggjort. Sat på plads af en 4-årig.

De tre S'er: Sove, skrike, skide. Det er, hvad et spædbarn gør.

Jeg overvejer, om jeg nogensinde kommer dertil, hvor jeg finder tanken om børn tillokkende. De er jo søde. Særligt mine to niecer og mine veninders børn. Men stadig. Det er jo umuligt at tænke en klar tanke, når man har ansvaret for et andet menneske på den måde.

Jeg ser 'Normale mennesker' på DR3. Dør en lille smule indeni. Det er virkelig, virkelig fint skrevet, produceret og spillet. Deres uforløste, besværlige kærlighed, der bare er så intens og ægte, og situationen, hvor han sidder på den lokale bar i hjembyen med en gammel ven, og de har ikke rigtigt noget tilfælles mere, fordi de rammer og strukturer, der muliggjorde relationen, er forsvundet.

Jeg tænker på de venskaber og relationer, det endte sådan med.

Der har heller ikke været noget ideal om relevans i forhold til lejligheden – således har vi i udsendelserne sunget godnat- og aftensange som »Elefantens vuggevise« og »Stille, hjerte, sol går ned«, og selv en efterårssang som »Det lysner over agres felt« er endda også blevet brugt.

Endvidere har selv meget forskellige sange helt uproblematisk kunnet synges ved samme lejlighed. Den dag, hvor vi sang »En lærke letted« med sin tekst skrevet til besættelsestidens afslutning, blev denne prompte efterfulgt af »Mariehønen Evigglad«. Der var altså intet til hinder for at gå direkte fra at minde de tapre døde og takke dem, der segnede, til at synge om at gå tur på et rabarberblad og slå bankeslag på sneglehusets lille tag.

Så længe der blot er en bred-

Status på Morgensang med Philip Faber

Sangforskerne siger det meget rammende i dette debatindlæg
<https://www.information.dk/debat/2020/05/gaar-laengere-synger-jesus-joanna-bare-synger-sammen>

flat-horizon-that-keeps-on-going-with-nothing-that-breaks-it.

Torsdag d. 21. Maj 2020

Det føles som om at der er en knytnæve i halsen på mig, da jeg cykler hjem fra dig. Jeg hiver efter vejret og må sætte tempoet ned for at kunne få luft. Det er ofte den reaktion, jeg får, når jeg tænker på, at du en dag ikke er her mere. Og selvom jeg har forsøgt at indstille mig på tanken i lang tid, nærmest i flere år, er reaktionen stadig lige voldsom.

Du kan ikke synke din mad, din tunge er nærmest lam, og dine ord kommer halvmumlende ud af din mund. Det værste er næsten, at du er bevidst om, at du ikke er som før, og at noget har ændret sig. Du er i øjeblikke lysende klar, inden du igen glemmer, hvad du lige har spurgt om. Det tager dig en halv time at synke fem små skeer med kartoffelmos og lidt tomatsoauce. Du har en grå stofsnor hængende om halsen med en rød knap, som du kan trykke på, hvis du skulle falde. Jeg betragter dig, mens du forsøger at sluge din mad, og jeg kan se, at du er frustreret, og at du har ondt. Du spørger mig, hvordan det ellers går, og hvordan det går med arbejde. Jeg fortæller lidt om mine planer, og du siger, at det da lyder spændende, og om jeg får løn for det. På en måde et ret skarpt og relevant spørgsmål. Man ved jo aldrig i min branche.

Jeg synes, det er vanvittigt intenst og hyggeligt og udmattende at være så meget sammen med min familie, som jeg har været de sidste tre uger. Ligeså meget jeg elsker at tilbringe tid sammen med de her hoveder, ligeså meget glæder jeg mig også til at komme hjem til min hverdag. Jeg glæder mig til at arbejde igen, til at se mine kollegaer og venner, som ofte er en sammensmeltning af begge. Jeg glæder mig til at se Sofie, Marie og Caroline. Jeg kan endda lege lidt mere professionelt med deres børn, nu hvor jeg har været i træningslejr med Sia. Jeg glæder mig til sommeren, selvom den stadig flyver et sted midt imellem at blive og ikke at blive til noget. Jeg glæder mig til at få styr på min kalender og de arbejdsaftaler, som blev planlagt, så udskudt, så bekræftet, så aflyst og så ændret igen. De åbner samfundet op hurtigere end forventet, og det hele går faktisk meget godt. Selv museerne og teatrene har fået grønt lys i dag. Så ved man, at der ikke er lang vej igen. Dagene bliver lysere og længere, og ud af mit smalle tunnelsyn kan jeg ane noget håb.

Det sidste jeg sagde til dig i dag var 'vi ses snart, mormor'

Engang i april opdagede jeg denne revne i soveværelset.
Jeg glemte, jeg havde billedet på min telefon.

Revnen får mig til at tænke på Leonard Cohens 'Anthem' https://www.youtube.com/watch?v=BCS_MwkWzes

Weekenden d. 23-24. maj 2020

Min tid i Odense er ved at runde af. Jeg får kværnet den sidste bøtte is i Lærke og Anjas fryser og bliver frastødt af mig selv. Har spist usundt i tre uger.

Opdager også at DR nu for alvor har skrabet bunden. Men efter de massive nedskæringer kan man næsten ikke forvente andet. Her har de f.eks. sat nyhedsvært Erkan Özden og vejrvert Christian Cherry til at fange fisk https://www.dr.dk/drtv/se/min-natur-erkan-oezden-paa-fisketur_186914 - 13 minutters ligegyldigt TV. Lyddesigneren på det program har virkelig gjort sig umage for at skabe lidt drama.

Sia knuser mig hårdt, da jeg tager af sted, og jeg kan mærke, at vi kommer til at savne hinanden.

Jeg starter på arbejde i næste uge, og jeg har glemt, hvad det er, jeg laver. Jeg har aldrig haft så lang en pause i mit liv. Jeg har sommerfugle i maven. Nærmest som at starte i en ny klasse eller have første dag på en ny arbejdsplads. Melder mig af Jobnet.

Måske bliver det hele som før, men på en måde håber jeg det ikke.

,

Jeg skifter profilbillede og bilder Nanna ind, at det er Sia, som har taget billedet med en speciel "rysteteknik". Hun bliver sikkert rasende, når hun finder ud af, at det er løgn, og at det er mig selv, der har siddet og redigeret i Word.

